

„Knyga, kuri suteikia vilties ir įkvepia jėgų mūsų tamsiame pasaulyje.“

- Agneta Norrgård

Caroline Säfstrand

Austrių įlankos paslaptis

obuolys

CAROLINE SÄFSTRAND

Austrių įlankos paslaptis

Romanas

Vertė

UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

Mano seseriai Tomazina

„Pasaulis – tavo austrė, nuo tavęs priklauso, ar rasi joje perlą.“

– *Krisas Gardneris*

AUSTRIŲ NARDYTOJA

Tamsus it naktis aksomo švelnumo vandens paviršius nešė Matildos burinę valtėlę iš uosto į Austrių įlanką. Mėnulio šviesa vandenyje tviskėjo lyg sidabro kaspinas. Paleidusi vairalazdę Matilda leido valčiai plaukti pasroviui. Kiek tik save prisiminė, tėvas ją vadino jūros dukra. Jis dažnai pasakodavo, kad kai buvo kūdikis, gulėdavo suvystyta šviesiai geltona antklode žvejybinio laivelio priekyje ir kvėpuodavo bangų ritmu. Kai Matildos motina žuvo avarijoje, jai buvo ką tik sukakę treji. Didžiulę paguodą teikė mintis, kad jūra yra našlaičių globėja.

Sumirksėjo, sulaikydama ašaras, ir apsidairė. Salelės ją supo švelniu glėbiu. Jų granito paviršių ji pažinojo taip pat gerai kaip savo odą. Užmerkė akis ir giliai įkvėpė į plaučius oro. Jei būtų buvęs vienas dalykas, kurį ji norėtų išsaugoti, tai būtų šis jūržolių ir druskos kvapas. Jis tekėjo jos venomis vietoj kraujo.

Įkišo ranką į kišenę ir išėmė austrės kriauklę. Viduje, ant perlutrinio paviršiaus, buvo įbrėžusi svarbiausius kada nors parašytus žodžius. Laikė ją rankoje. Kaupėsi ašaros. Jos draskė ir tapė vidurius, sakydamos, kad tai klaida, dėl kurios ji amžinai gailėsis, jog turėtų apsisukti.

Bet ji negalėjo grįžti. Ne dabar. Ne po to, kas nutiko.

Ji pasilenkė per valtės kraštą, paglostė vandens paviršių ir leido austrei kartu su ašaromis nugrimzti į dugną. Kartu su ja nugrimzdo ir jos likimas. Likimas, kurio ji negalėjo numatyti, bet kurį šiuo sprendimu ji paskutinį kartą bandė pakreipti.

INESA

Prieš dvi savaites Inesa nusprendė susitvarkyti reikalus prieš mirtį. Ne todėl, kad jaustųsi ypač sena. Žilos sruogos jos plaukuose neturėjo nieko bendra su jos septyniasdešimčia metų – jos atsirado dėl stipraus streso, patirto prieš penkiolika metų. Niekas ja netikėjo, bet ji buvo mačiusi straipsnį gerbiamame psichologijos žurnale, kuris patvirtino, kad tai įmanoma. Matyt, legenda apie Mariją Antuanetę, per naktį pražilusią prieš nukirsdinimą, neatsirado iš niekur.

Ne, jos pastangos apsikuopti neturėjo nieko bendra su senatve, veikiau jas paskatino ženklas. Jos dešimčia metų jaunesnė kaimynė Viola lankė vandens aerobiką, jogą, spainingą ir dainavo chore. Ji vaikščiojo greitais, vikriais žingsneliais, dažėsi mėlynais akių šešėliais ir rožiniu lūpdažiu. Visiška Inesos priešingybė. Tą rytą prieš tris savaites, kai Inesa pro savo horizontalias žaliuzes matė ją atliekančią saulės pasveikinimus sode, ji tiesiog tryško sveikata. Tą pačią popietę Violą išnešė ant neštuvų. Staiga sustojo širdis.

Inesa viena ranka įsikibo į kėdės porankį, kita – į lazda. Susiraukusi atsistojo. Po dviejų dienų Violos sūnūs ir marčios atvyko sutvarkyti jos namų. Jie dirbo efektyviai ir po pietų sode sukrovė tris krūvas: vieną – šiukšlių, kitą – saugoti ir trečią – parduoti. Tai įkvėpė Inesą apeiti savo namus, peržiūrėti visas savo knygy, popierių ir šlamšto krūvas. Ji suprato, kad jos dukrai Amelijai pririektų savičių viską peržiūrėti. Kiekviena minutė būtų tikra kančia.

Amelija gyveno prabangiame bute Kopenhagoje su savo partneriu architektu Akseliu. Jų namuose viskas buvo balta, nupoliruota,

vietomis įsimaišė smėlio atspalvio akcentai. Ant sienų kabojo ne spalvotos meninės fotografijos, kambariai buvo minimaliai apstatyti, o asmeninių daiktų akivaizdžiai trūko. Paskutinį kartą, kai Inesa lankėsi, saulė taip ryškiai atsispindėjo nuo baltų sienų, kad jai teko viduje dėvėti saulės akinius. Paprastai niekuomet emocijų nedemonstruojanti Amelija tąkart išrėžė, kad jei Inesa sėdės jos namuose su saulės akiniais, kitą kartą lankydamą savo motiną, ji atsiveš šiukšlių maišų ritinį.

– Tavo namai atrodo kaip dulkėtas sendaikčių knygynas, per gyvenimą surinkęs daugybę knygų, bet nė vienos nepardavęs. Ir dvokia pelėsiais. Kas žino, kas slepiasi už tų knygų krūvų? Tiesą sakant, tai – šlykštu, mama. Tu gyveni kiaulidėje.

Baigusi kalbėti išblyško it vaiduoklis. Tarsi vien mintis apie Inesos namus ją pykintų.

Šie du įvykiai – staigi Violos mirtis ir Amelijos pasibjaurėjimas jos namais – privedė Inesą prie išvados, kad ji turi susitvarkyti ir atsikratyti nereikalingų daiktų. Bet vos pradėjusi, nukrito nuo kėdutės, nuo kurios bandė pasiekti viršutines knygų lentynas. Gydytojas ligoninėje sakė, kad jai pasisekė, jog nesusitrenkė galvos, bet lūžo dubuo, kuriam sugyti gali prireikti mėnesių. Kai ji paklausė, ar galėtų toliau tvarkyti namus, gydytojas atsakė, kad judėti sveika, bet atsargiai.

– Ramiai pasivaikščiokite, bet sunkių daiktų kilnojamą palikite profesionalams, – mirktelėjęs tarė jis.

Taigi ji paskambino į „Spick and Span Co.“, kuri sutiko siųsti tvarkytoją kiekvieną rytą nuo pirmadienio iki penktadienio tris savaites.

Žvilgtelėjo į laikrodį. Tvarkytoja turėjo atvykti po dešimties minučių.

Inesa atsiduso. Idėja nebeatrodė tokia puiki. Ji niekada nepriimdavo nepažįstamųjų į savo namus. Vien nuo minties, kad kažkas kitas vaikščios po jos erdvę ir rausis po asmeninius daiktus, per nugarą perbėgo šiurpulys. *Dėl Amelijos*, – pamanė ji. – *Tu tai darai dėl savo dukters, kad vieną dieną jai nereikėtų čia stovėti springstant, su šiukšlių maišų ritiniais rankose.* Inesa stovėjo prie lango ir truputį praskleidė žaliuzes, kad galėtų žvelgti laukan, bet pati liktų nematoma.

Ir ji laukė.

MĖJA

– Tau tinka?

Jos kolegė Angelika barbino ilgais, ryškiai rožiniais nagais į stalą. Mėja negalėjo suprasti, kaip kas nors gali dirbti tvarkytoja su tokiais nagais.

– Žinoma, – tarė ji, nors mieliau būtų pasakiusi „ne“. Laikiniai darbuotojai, gaunančiai valandinį atlyginimą, tvarkaraščio pakeitimai retai išeidavo į gera. Tvarkytoja „Spick & Span Co.“ dirbo jau beveik mėnesį ir jai pasisekė gauti klientų, kurie prašydavo tvarkyti, kol jie būdavo darbe, arba kurie bent jau stengdavosi nesipainioti po kojomis. Tai reiškė, kad Mėja galėjo įsikišti ausines į ausis ir ramiai bei tyliai išvalyti kiekvieną kampelį, negalvodama apie nieką. Jai patiko tokios pamainos – jos būdavo tarsi meditacija. Dabar jos prašė iškeisti jas į klientę, kuri iš tikrųjų buvo priskirta Angelikai.

– Tai ta moteris, ji anksčiau buvo rašytoja – Inesa Edmark, – jai reikia tvarkytojos kiekvieną rytą tris savaites. Kad padėtų jai, na, perrūšiuoti knygas, – pasakė Angelika.

Mėja linktelėjo, nors suvokė, kad tai reiškė, jog nebeturės galimybės dirbti palaimingoje vienvėje.

– Esi apie ją girdėjusi?

Mėja papurtė galvą. Ji niekada neskaitė knygų.

– Ji jau keletą metų gyvena kaip atsiskyrėlė, bet esu tikra, kad ji... maloni, – pasakė Angelika. – Bet... na, tokia vienišė vilkė, supranti... jei tikėtume bulvarine spauda.

Daugiareikšmė pauzė tarp „ji“ ir „maloni“ kartu su šalia sėdėjusios kolegės Šimos juoku bylojo ką kita.

Viršininkė Karina užvertė aplanką.

– Puiku. Tada pirmyn.

Po dvidešimties minučių Mėja jau buvo pasistačiusi mašiną nedeliame pušynėlyje tarp Domsteno ir Gralagės, kelios mylios į šiaurę nuo Helsingborgo. Pažvelgė į savo žemėlapių programėlę. Galėjo važiuoti toliau į kaimą ir pasistatyti automobilį tiesiai prie namo, bet mintis važinėti ieškant stovėjimo vietos tomis siauromis gatvelėmis jai gadino nervus, o čia, pasak programėlės, laukė dviejų minučių pasivaikščiojimas. Jai to reikėjo.

Išlipusi iš automobilio pramintu taku pasuko pro aukštas, vėjo gairinamas pušis ir išėjo į atvirą žalią erdvę. Priešais ją visa savo banguojančia vėlyvos vasaros energija siūbavo jūra. Inesos namas turėjo būti kažkur kairėje, prie jūros kranto.

Nervai pilve vibravo tarsi kamertonas. Pataikaujančios kolegijų šypsenos išdavė, kad Inesa nebus lengva klientė. Vieniša vilkė. Ką Angelika turėjo omenyje?

Kai ji kirto pievą, gavo žinutę nuo mamos Siuzanos: „Nepamiršk vakarienės šįvakar. Staliukas užsakytas.“

Mėja atsiduso ir neatsakiusi įsidėjo telefoną atgal į rankinę. Kartą per mėnesį ji su Siuzana eidavo vakarieniauti. Taip jos leisdavo laiką kartu. Ji jau žinojo, kaip praeis vakaras. Siuzana komentuos jos drabužius ir laikyseną su šypsena, kuri neleis prie gretimo staliuko sėdintiems žmonėms suprasti, kad ji kritikuoja savo dukterį, o tada baigs žodžiais:

– Kodėl neiįgyji išsilavinimo ir nesusirandi normalaus darbo? Tau trisdešimt septyneri metai. Pats laikas paimti gyvenimą į savo rankas. Nieko veltui negausi, žinai. Švaistydama savo gyvenimą, švaistai ir manąjį. Po visko, ką dėl tavęs paaukojau.

Mėja šiuos žodžius girdėjo taip dažnai, kad jie praktiškai įsirėžė jai į smegenų žievę. Bet tai aiškiai nepadėjo. Štai ji – vis dar laikina darbuotoja be jokio konkretaus ateities plano.

Priėjo taką, pažymėtą oranžiniais ženklais, kuris vinguriavo tarp dviejų vešlių erškėtuogių krūmų, su smėlio kopomis dešinėje ir trimis identiškais namais, kiekvienas apjuostas žema akmenine tvora, kairėje. Jie atrodė kaip maži lėlių nameliai. Visi trys buvo baltai tinkuoti, o kraštiniai turėjo mėlynas langines ir duris. Vidurinio namo langinės ir durys buvo žalios. Pirmasis namas atrodė tuščias. Antrasis atrodė užrakintas, su nuleistomis horizontaliomis žaliuzėmis ir grįstu kiemu. Trečiasis atrodė naujai renovuotas, su vaivorykštės spalvų gėlių sprogimu alsuojančiu sodu. Sustojusi patikrino programėlę. Inesa negyveno žaliojoje oazėje. Ji gyveno viduriniame name, už žaliuzių.

INESA

Pro žaliuzių plyšį Inesa stebėjo tvarkytoją, stovinčią prie vartelių ir besikankinančią su sklende.

– Stumk ją, – tarė sau Inesa. Bet moteris neatrodė atkakli. Inesa atsiduso. Gležnos moterys jai kėlė šiurpą. Ji čiuptelėjo lazda ir išėjo į lauką. Moteris pakėlė akis ir nusišypsojo nervinga, it pusiaukelėje įstrigusia, šypsena.

– Laba diena, ar jūs – Inesa Edmark? – paklausė ji.

Inesa priėjo prie vartelių, šiek tiek juos kilstelėjo ir paspaudė sklendę, kad atidarytų.

– Taip, – pasakė ji. – Tai aš.

Ji apsisuko ir nuėjo į vidų. Tvarkytoja nusekė iš paskos.

– Mano vardas Mėja, kelias savaites tvarkysiu jūsų namus.

Inesa nusprendė neatsakyti. Jos dukra anksčiau įsižeisdavo, kai ji taip darydavo.

– Ar tu klausaisi, ar ne? – klausdavo Amelija su suirzusia raukšlele tarp antakių.

Inesa atsakydavo:

– Klausausi, bet nėra prasmės konstatuoti akivaizdžių dalykų.

Inesa atsiduso. Nusimatė trys ilgos savaitės.

– O, – pratarė Mėja Inesai atidarius verandos duris. – Aš atėjau prie galinių durų.

– Paprastai naudojuosi šiomis durimis, – tarė Inesa ir nuėjo į virtuvę. – Kavos?

– Ačiū, – pasakė Mėja.

Inesa akies krašteliu pastebėjo, kad ji apžiūrinėja svetainės būklę su knygų, aplankų ir palaidų popierių krūvomis, sukrautomis ant rokoko stiliaus sofas ir dviejų fotelių, priešais knygų lentynas, palei sienas, ant tvirto ąžuolinio stalo ir po juo. Nieko nesakiusi, Mėja tvarkingai pasidėjo batus prie durų ir nusekė Inesą į virtuvę.

Inesa paėmė du puodelius iš indų džiovyklos, įpylė šviežiai plikytos kavos ir vieną padavė Mėjai. Ši, kurį laiką pamindžikavusi kojomis, paklausė:

– Ar galėčiau paprašyti lašelio pieno?

Inesa linktelėjo į šaldytuvo pusę ir išėjo iš virtuvės. Ji nujautė, kad Mėja yra iš tų, kurios geria kavą su pienu. Nepasiūlymas buvo testas, ar ji išdrįs paprašyti. Inesa pastebėjo jos pasyvią kūno kalbą, bet Mėja testą išlaikė.

Visgi ji nebuvo tokia jau gležna.

Inesa lazda parodė į vieną iš knygomis apkrautų fotelių svetainėje.

– Galite padėti jas ant grindų ir sėstis.

Mėja padarė, kaip liepta.

Inesa sunkiai krito į kitą fotelį ir gurkštelėjo kavos.

– Nusprendžiau apsitvarkyti, bet nukritau nuo kėdutės ir susižeidžiau dubenį, todėl man labai skauda klubą. Štai todėl jūs čia. Nesu pratusi ir nemėgstu, kai mano namuose yra svetimų žmonių, ir manau, kad geriausia būtų pasistengti, jog tai praeitų kuo neskausmingiau. – Inesa pasilenkė. – Galima pagalvoti, kad man sunku atsisakyti daiktų, bet taip tikrai nėra. Nesu jau tokia sentimentali.

Mėja rankomis gniaužydama puodelį linktelėjo.

– Siūlau tvarkyti po vieną krūvą. Jūs parodote knygą, aš pasakau, ką su ja daryti: išmesti, atiduoti ar pasilikti. Po kurio laiko galbūt suprasite, kaip aš mąstau, ir galėsite pati atlikti daug parengiamųjų darbų.

Mėja vėl linktelėjo, bet neatrodė labai įtikinta.

– Turiu tik vieną taisyklę. Jums negalima skaityti šių popierių, – pasakė Inesa ir paėmė mėlyną plastikinį aplanką nuo padėklo-staliuko. – Nė trupučio. Nė žodžio. Supratote?

Šįkart Mėja labai rimtai linktelėjo, lyg norėdama parodyti, kad apie tai nė nesvajotų.

– Tuomet gerai, – tarė Inesa. – Galime pradėti nuo pirmosios krūvos.

Mėja padėjo puodelį ir jos pradėjo.

Vienintelė, privertusi Inesą stabtelėti, buvo Martos Tikkanen „Raudonkepuraitė“. Pasilikti ar atiduoti? Ji paėmė ją ir pavartė. Po-etinis prozos stilius lėmė, kad knyga atsidūrė pasiliekamų daiktų krūvoje.

Laikas prabėgo greitai, ir vienuoliktą valandą Inesa atsistojo prasiimankštinti. Jos buvo perrūšiusios krūvas ant mažo padėklo-staliuko ir aplink jį. Atiduodamų daiktų krūva buvo gerokai didesnė už pasiliekamų. Tai buvo gerai. Be to, joms pavyko perrūšiuoti visus palaidus popierius tarp knygų. Apmokėtų sąskaitų, gerbėjų laiškų ir skrajučių kratinys – viskas atsidūrė perdirbimui skirtų šiukšlių krūvoje.

– Manau, šiandien pakaks, – tarė Inesa ir šlubuodama nuėjo atidaryti verandos durų. Klubas sustingo nuo kelių valandų sėdėjimo nejudant.

Mėja kiek neužtikrintai atsistojo, apsiavė sportbačius ir išėjo.

Inesa prisimerkė nuo skaisčios dienos šviesos. Vasara žėrė karščiausius liepos spindulius. Tolumoje aidėjo džiaugsmingi plaukiojimo, paplūdimio džiaugsmų ir bendrų vasaros linksmybių garsai. Pastebėjo, kad Mėja nužiūrinėja kaimynų sodą. Sverkeris ir Filipas atsikraustė prieš trejus metus ir, rodos, visą laisvalaikį skyrė savo

žaliajai erdvei. Tai buvo matyti. Inesa savo sodui laiko neskyrė. Tai taip pat buvo akivaizdu. Bet tarp grindinio plytelių dygstančios piktžolės jos nė kiek neerzino, nors įtarė, kad kaimynai tiesiog trokšta jas išrauti ir jos tvoros pusėje pasodinti ką nors nauja.

– Ar dabar pati susitvarkysite su varteliais? – paklausė ji.

– Be abejo, – atsakė Mėja ir pamojavo atsisveikindama. – Iki rytojaus.

Dar vienas akivaizdus teiginys, kurį Inesa nusprendė ignoruoti. Ji staigiai pasisuko ir nuėjo į vidų, sunkiai krito į fotelį ir giliai atsiduso. Pirmas rytas baigtas. Liko keturiolika.

Akimirką pailsinusi galvą, griebėsi mėlyno aplanko ir išėmė rankraštį, apie kurį niekas nežinojo. Jos paskutinė knyga. Ta, kurią ketino išleisti po mirties.

Tai taip pat buvo savotiškas apsisvalymas prieš mirtį. Proto išvalymas. Tamsi išpažintis apie sudėtingą gyvenimo periodą, dramatišką įvykį ir pračities draugę, kuri daugelį metų tarsi rakštis tūnojo jos širdyje.

Atėjo laikas ištraukti rakštį. Ji žvilgtelėjo į pavadinimą „Austrių nardytojos paslaptis“ ir perskaitė paskutinius žodžius, kuriuos buvo parašiusi apie savo draugę Matildą.

1976 M.

Kiekvienas, kas ankstyvą rytą matė Matildą, stovinčią jūroje ir grandančią prieaugus nuo austrių kiaukutų, suprasedavo, kaip kilo legendos apie ją. Praeiviai ir lankytojai, valgę pakrantės restoranuose ar gėrę alų viename iš Kobholmeno kaimelio barų, dažnai girdėdavo pasakojant apie šią vandens nimfą, kuri pagrobėdavo visų nelaimingų žvejų širdis, bet mylėjo tik jūrą.

Matilda nuoširdžiai juokdavosi iš tų istorijų. Bet ji žinojo, kad jose yra tiesos grūdai. Jos santykis su jūra ir ant jos dugno esančiomis austrėmis buvo ypatingas. Tai buvo jos namai, profesija. Jos gyvenimas.

Ji neapsakomai mylėjo tą vietą ir tai, ką darė. Žodis „aistra“ buvo nepakankamas. Jos prisirišimas prie Austrių įlankos buvo kur kas gilesnis, jame buvo daugiau šilumos ir tikrumo. Štai kodėl niekas negalėjo patikėti, kai vieną dieną, nieko nesakiusi, ji staiga viską paliko.

Diegia širdį suvokiant, kad viskas buvo mano kaltė.

MĖJA

Kai Mėja grįžo namo, Johanas buvo ką tik išėjęs į darbą. Kaip žaidimų kūrėjas, jis neturėjo nustatyto darbo grafiko. Kartais dirbdavo vėlai vakare, kartais – visą naktį. *Negali tiesiog eiti namo, kai projektas įsibėgėja*, – sakydavo jis.

Kaip įprasta, jis paliko nepaklotą lovą, šlapius rankšluosčius ant vonios grindų ir virtuvę, pilną nešvarių indų. Mėja pakėlė keptuvę su sluoksniu sustingusių šoninės taukų ir atsiduso.

Prieš kelis mėnesius, grįžusi iš naktinės pamainos globos įstaigoje, bandė jam paaiškinti, kad nėra smagu rytais grįžti namo į chaosą. Ar negalėtų apsitvarkyti pats? Bet jis tik gūžtelėjo pečiais ir linktelėjo nė neatitraukęs akių nuo žaidimo ekrane. Jo pastangos truko dvi dienas. Paskui vėl grįžo prie senų įpročių.

Mėja atsuko karštą vandenį ir išskalavo keptuvę. Likusius indus sudėjo į indaplovę ir greitai aptvarkė butą.

Stabtelėjusi prie komodos paėmė įrėmintą nuotrauką. Įdėmiai ją apžiūrėjo. Motina ją ir Johaną nufotografavo Sofiero rūmų sode per Mėjos trisdešimt penktąjį gimtadienį. Iš pirmo žvilgsnio tai buvo miela patrauklios poros nuotrauka prie rausvo rododendry krūmo. Bet jei įsižiūrėtum atidžiau, pamatytum, kad Johanas žiūri į vieną pusę, o Mėja – į kitą. Lyg jų žvilgsniai kryžiuotųsi. Ji padėjo nuotrauką. Labai iškalbingas vaizdas, nusakantis, kaip atrodo jų santykiai.

Jie mylėjo vienas kitą, bet retai žiūrėjo ta pačia kryptimi.

Ji atsiduso, pakėlė nuo sofos Johano kojines ir įmetė į skalbinių krepšį. Inesa neturėjo jokių išstatytų nuotraukų. Bent jau Mėja jų nematė tarp visų tų knygų krūvų ir dulkių kamuolių. Mėja niekada

nebuvo mačiusi tokio apversto namo. Gyventi tarp visų tų knygų ir popierių krūvų buvo nesveika. Net sudrebėjo. Gal todėl Inesa laiko nuleistas žaliuzes? Kad nereikėtų matyti netvarkos dienos šviesoje?

Mėja nuėjo prie narvelio svetainės kampe, kur Ingrida graužė Johano duotas obuolių skilteles. Štai vienas geras dalykas, kurį ji tikrai galėjo pasakyti apie Johaną: jo širdis buvo teisingoje vietoje. Kai Mėja pasakė, kad pirkas beplaukę jūrų kiaulytę, jis smarkiai protestavo.

– Na, aš tikrai neliesiu to keisto padaro, – pasakė jis, su pasibaurėjimu žiūrėdamas į tamsiai pilką mažą odos gumulėlį, smalsiai žvelgiantį į juos gyvūnėlių parduotuvėje. Bet Mėja girdėjo, kaip jis su ja kalbėjosi kaskart praeidamas pro narvelį, ir visada duodavo skanėstų, kol ji būdavo darbe.

Paėmė gyvūnėlį, atsigulusi ant sofos pasidėjo ant krūtinės ir užmerkė akis. Po kelių valandų Inesos namuose jautėsi labiau pavargusi nei po visos naktinės pamainos senelių globos namuose. Kažkas šios vyresnės moters akyse ją erzino. Kažkas negailestingo, persmelkiančio kiaurai. Bandymas atrodyti ramiai ir susikaupusiai pareikalo daug energijos. Užsitraukė antklodę ant savęs ir Ingridos.

Trys savaitės tuose tamsiuose, dulkėtuose, netvarkinguose namuose. Kaip ji ištvėrs?

*

Dar neatidariusi restorano durų, Mėja jau žinojo, kur sėdės jos motina. Prie baro, viduryje, po dideliu krištoliniu sietynu – visada centre, kad visi matytų. Pasisveikino iškėlusį martinio taurę ir pasiuntė dukrai oro bučinius.

Prie stalo padavėjas paklausė, ar Mėja taip pat norėtų gėrimo pradžiai, bet ji pasirinko vandenį. Siuzana į ją pažvelgė:

– Turi pradėti džiaugtis gyvenimu. Nustok būti tokia... – mostelėjo ranka, ieškodama žodžio. – Bekraujė.

Skaitykite likusius
332 iš **352** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Paslaptys, keičiančios gyvenimus.

Vieniša rašytoja Inesa gyvena tarp dulkių ir knygų krūvų. Į jos duris pasibeldžia jauna tvarkytoja Mėja, mėginanti pabėgti nuo komplikuočių santykių ir motinos priekaištų. Jų susitikimas atrodo atsitiktinis, bet netrukus paaiškėja – jį nulėmė likimas.

Tarp senų knygų ir laiškų slypi rankraštis – istorija apie legendinę austrių nardytoją Matildą, meilę ir išdavystę, galinti ne tik atskleisti viską, ką Inesa stengėsi paslėpti visą gyvenimą, bet ir priverčianti Mėją permąstyti savąjį.

Kuo giliau jos leidžiasi į praeities šešėlius, tuo aiškiau darosi: tiesa gali sužeisti, bet taip pat gali išlaisvinti. Draugystė, užgimusi tarp dviejų skirtingų moterų, tampa vienintele viltimi, kad paslaptis netaps pražūtinga.

Ar austrių nardytojos paslaptis taps pavojingu išbandymu? O gal naujai gimstanti draugystė bus raktas į naują pradžią?

„Austrių įlankos paslaptis“ – jaudinantis, kupinas emocijų, humoro ir intrigos pasakojimas apie draugystę, meilę ir drąsą keisti savo gyvenimą. Tai istorija, kurios aidai ilgam pasilieka širdyje.

Caroline Säfstrand – rašytoja iš Helsingborgo Pietų Švedijoje, dešimties romanų autorė. Jos knygos išleistos keliose šalyse ir buvo nominuotos įvairiems apdovanojimams, o „Austrių įlankos paslaptis“ 2023 m. Švedijoje laimėjo „Feel-Good Book of the Year“ apdovanojimą.

„Tai, kaip autorė supina dviejų moterų istorijas, yra tiesiog stebuklinga. Tai tarsi saulėlydžio stebėjimas virš vandenyno – kvapą gniaužiantis grožis, tačiau nuspalvintas liūdesiu.“

- Aliya Miah

ANNO 2004

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-859-9

9

786094

848599

Grožinė literatūra • Romanas